

KRPELČATÁ

slovensko-nemecko-
-anglicko-ruský
časopis žiakov
ZŠ Bartolomeja
Krpelca
v Bardejove

ZŠ B. Krpelca

2. číslo
január - máj
šk. rok
2017 / 2018

Milí žiaci, učitelia a všetci tí, čo práve držíte vo svojich rukách posledné vydanie Krpelčiat v školskom roku 2017/2018!

Isto viete, že tento rok je na sklonku. Čakajú nás dvojmesačné prázdniny plné zábavy, dovoleníek a doslova nič nerobenía. Preto sme si pre vás pripravili v školskom časopise nové informácie, zaujímavé a pútavé príbehy, básne, ktoré majú v sebe ukrytú krásnu myšlienku a taktiež aj zábavné tajničky, v ktorých si môžete zopakovať slovíčka z cudzieho jazyka, ktorý sa učíte. Pravdou je, že v každom jednom vydaní Krpelčiat nesmie chýbať ani tradičné **šťastíčko**, ktoré môžeš použiť ako záchranu pred skúšaním.

Dúfame, že sa vám časopis bude páčiť, že si nájdete šťastíčka presne také, po akých túžite, a samozrejme, želáme veľa energie pri opravovaní známok a deviatikom veľa šťastia na prijímacích skúškach.

Teraz si už prelistuj nové číslo školského časopisu, neváhaj použiť šťastíčko a plnými dúškami hor sa na prázdniny!

Prajem príjemné čítanie ☺

Natália Kyjovská, IX.A

Predstavujeme vám

Už deviaty rok navštevuje našu školu žiačka, Bianka Michalcová, z IX.C. Toto skromné dievča nás reprezentovalo na rôznych olympiádach a vedomostných súťažiach. Redakčná rada Krpelciat si pripravila niekoľko otázok, ktoré by vám mohli Bianku predstaviť trochu bližšie.

RR: Ahoj, Bianka, mohla by si nám dať interview?

Bianka: Ahojte, tak sa pýtajte!

RR: Musíš sa dlho učiť učebnú látku, alebo ti to ide ľahko?

Bianka: Závisí to od danej látky, ale veľa vecí si pamätám z hodiny.

RR: Aký máš obľúbený predmet? A prečo?

Bianka: Nie je predmet, ktorý by som vyslovene nemala rada, ale menej obľúbená je gymnastika na telesnej výchove.

RR: Pozeráš rada seriály? Keď áno, ktoré sú to?

Bianka: Áno, pár seriálov pozerám...teraz sú to Oteckovia, Mentalista, Monk.

RR: Vyhrala si už veľa olympiád a súťaží. Čo považuješ za svoj najväčší úspech?

Bianka: Účasť na každej olympiáde je úspechom, ale tým najväčším je 2. miesto na celoslovenskej súťaži JUNIOR INTERNET 2018.

RR: Akú máš najobľúbenejšiu knihu?

Bianka: Sériu kníh Anna zo Zeleného domu, ale rada čítam aj náučnú literatúru.

RR: Prežila si už prvú lásku?

Bianka: Myslím, že na to mám ešte čas.

RR: Na akú strednú školu chceš ísť študovať?

Bianka: Na gymnázium.

RR: Čo by si chcela robiť, keď budeš dospelá?

Bianka: Zaujíma ma veľa vecí, takže ešte uvidíme.

RR: Chceš žiť v budúcnosti na Slovensku alebo v zahraničí? Prečo?

Bianka: Rada by som ostala na Slovensku, do zahraničia budem chodiť dovolenkovať :)

RR: Bianka, veľmi pekne ďakujeme za rozhovor a prajeme ti splnenie všetkých tvojich snov.

Európa je za rohom. My sme Európa.

„Jediná cesta, ktorú budete ľutovať, je tá, ktorú nepodniknete.“

Ak je to pravda, tak teraz ľutujem väčšinu svojich ciest. Bola som síce už aj pri mori, vlastne tam chodím každý rok, no k tomu slovenskému. Mám 22 rokov a naše hranice prekračujem, len ak ideme na novoročné výpredaje do Poľska. Som študentkou Katedry histórie Filozofickej fakulty Univerzity Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach. Názov znie zložito, no mňa toto štúdium naplňa. Momentálne píšem jednu zo svojich seminárnych prác s názvom „Spoznávanie kultúr západných štátov Európy.“ Asi poznáte ten pocit, keď by ste robili čokoľvek, len aby ste sa nemuseli učiť. Mám už všetko poupratované, tak netrpezlivo sadám k môjmu obľúbenému blogu „Cestuj s úsmevom“. Poviem vám, je to skvelý únik z reality. O jeho autorovi viem len toľko, že sa volá Juraj a je to veľký nadšenec histórie. Keď čítam jeho myšlienky, mám pocit, akoby som všetky tie miesta naozaj navštívila. Raz som v Paríži, raz v Monaku a raz na promenáde v Miláne. Aktuálne je na mesačnom pobyte vo Veľkej Británii. Tu je jeho dnešný príspevok : „Zdravím, drahí priatelia, hlásim sa Vám priamo z anglického Hyde parku. Pred chvíľou som prešiel vstupnou bránou a teraz si vychutnávam krásny výhľad na kúsok prírody uprostred veľkomesta. Tento park mi pripomína jeho, o trochu mladšie dvojča Central Park, ktorý som navštívil pred rokom. Atmosféra je tu uvoľnená, Angličania sa tu prechádzajú, jazdia na koňoch alebo si len tak čítajú. To tu asi zapadnem. Bol som pozrieť na Pamätník princeznej Diany, „Krištáľový palác“, zajazdil som si na RottenRow a len čo dopíšem, idem sa pozrieť do Speaker's corner. Možno sa zapojím aj do nejakej debaty. Som zvedavý na ich názory na brexit, môžete tu totiž diskutovať o čomkoľvek, s výnimkou kráľovskej rodiny a zvrhnutia britskej vlády. Potom metrom do hotela a zajtra ma čaká Big Ben, Towerbridge, Tower of London a keď stihnem, tak pôjdem na „návštevu“ ku kráľovnej. Dovidenia zajtra. S pozdravom, Juro J“. Keď som dočítala poslednú vetu, bolo už krátko po polnoci, a tak som sa aj navzdory nepripravenosti na zajtrajší ťažký deň v škole rozhodla ísť si oddýchnuť (aby sme sa dobre pochopili, môj oddych končil ráno o 6.15 hod J). Vstávanie bolo, ako sa hovorí, kruté, no zvyšok dňa šiel ako po masle. O pol tretej som bola už doma, no doma ako doma, bola som na intráku. Obedy mám v menze, kde na rozdiel od iných závodných jedální varia celkom chutne a zdravo. Na prednáške z dejín francúzskej kultúry nám pani profesorka Hugová (vždy sa predstavuje ako Igová, no jej meno je rýdzo slovenské, nie francúzske) pripomenula termín odovzdania našich prác. Tak hor sa do roboty.

A takto teraz vyzerala väčšina mojich dní: vstávanie, škola, obed, učenie, večera, blog, učenie. Tento stereotyp by takto pokračoval hádam donekonečna, keby som si jedného dňa „len tak náhodou“, keď som sa učila, neprečítala Jurov najnovší blog. Znelo tam: „Verím, že sa už tešíte na 18. mája 2018, lebo ja áno.... Vidíme sa v kaviarni pri Michalskej bráne.“ Srdce sa mi takmer zastavilo, mala som možnosť stretnúť sa so svojím hrdinom. Ale radšej nie? V škole toho máme teraz veľa, a ja nemôžem len tak odísť. Možno nabudúce. Takto som sa presviedčala prvýkrát, druhýkrát, tretíkrát a na štvrtýkrát som si povedala, že to nabudúce je teraz. Zbalila som kufre (lepšie povedané kufor) a o 5.18 hod. som smerovala vlakom do Bratislavy. Cesta zbehla veľmi rýchlo, bola som v tzv. tichom kupé, takže som buď spala alebo čítala. Predpoludním som už vystupovala na bratislavskej stanici. Keďže som mala ešte dosť času, vybrala som sa spoznávať Slovensko. Hoci ma to nebavilo až tak, ako by ma určite bavila návšteva Eiffelovky, bola to vskutku neobyčajná zábava. O tretej som sa trochu zadychčaná, ale zato oddýchnutá pobrala ku Michalskej bráne. Celá diskusia prebehla bez problémov, bolo nás tam asi 15 a každý sme so zatajeným dychom počúvali o jeho cestách. Juro vyzeral tak, ako som si predstavovala, ako človek s veľkým snom, ktorý si neustále plní. Po besede sme sa ešte dlhú chvíľu spolu rozprávali a na konci sa spýtal, či niekedy nepôjdem na cesty s ním. Jeho otázka ma trochu zarazila, popravde, viac než trochu. Prekvapený mojím postojom povedal: „Rada čítaš, však? Vieš, že kto necestuje, číta len prvú stranu. Tak prečo nechceš spoznávať?“

Túto otázku som si opakovala celou cestou domov, a ešte aj dlho potom. No prišli bežné denné starosti a táto otázka akoby sa postupne strácala. Život išiel ďalej. Asi týždeň pred odovzdávaním mojej veľkej ročníkovej práce mi ktosi zazvonil. Keď som otvorila dvere, neverila som vlastným očiam. Stál tam Juraj s veľkou taškou. „Zbal' si veci, o päť minút vyrážame.“ Nevedela som, čo sa mám skôr spýtať. Mala som milión otázok, no zatiaľ ani jednu odpoveď. V tom zmatku som do mojej veľkej cestovnej tašky, do ktorej sa balím, keď idem cez víkend domov, nahádzala všetko, čo som okolo seba našla. Keď som sa ho opýtala, kde ideme, odvetil: „Ideme spoznávať.“ Pri tých slovách mi naskakovala husia koža. Rozmýšľala som, kde asi môžeme ísť. Paríž, Londýn, Viedeň, Barcelona alebo Amsterdam?! Už som sa videla, ako pôjdem v pondelok ku katedre so slovami: „Je mi to nesmierne ľúto, ale...“ Už som videla, ako nič nestihnem, nespravím prácu, nespravím skúšky, vyhodia ma zo školy a ja budem robiť do konca života na VPP. Radšej som zatvorila oči, už som cítila, ako sa blížime ku letisku. Môj koniec je tu, tri roky tvrdej práce mi

prebehli pred očami. Čo tri roky, celý život. Ak tú prácu nestihnem dopísať, tak....

Zrazu sa auto zastavilo. Na letisku sme predsa ešte nemohli byť. Nesmelo som otvorila oči. Predo mnou sa vypínal majestátny Dóm svätej Alžbety. Ani Amsterdam, ani Londýn, len Hlavná ulica vzdialená 20 minút autobusom. „Musím priznať, že som od takého dobrodruha čakala trochu viac. Povedal si, že ideme spoznávať.“ „A nejdeme?“ odvetil trochu nechápavo. „Tak ťa fascinujú cudzie kultúry, že si pritom zabudla na vlastnú? V Paríži je nádherne, no aj keby si hľadala celý deň, takýto kostol tam nenájdeš. Bola si už na kostolnej veži?“ Na viac ako len pokrútenie hlavou som sa v tej chvíli nezmohla. „Dobre, tak poďme objavovať.“

Hoci som medzičasom úspešne ukončila skúškové obdobie, tento rok som sa naučila viac, ako len rozdiel medzi korintským a iónskym slohom. Jeden skvelý človek a cestovateľ ma naučil, ako spoznávať objavené, no i ako objavovať nespoznané. Ak sa ma teraz niekto spýta, koľko z európskeho kultúrneho dedičstva som videla, tak môžem odpovedať, že zatiaľ všetko, čo som mohla. Pretože Európa nezačína Benátkami ani Zürichom, Európa je za rohom. My sme Európa. My tvoríme európske kultúrne dedičstvo.

Bianka Michalcová, IX.C

Vo hviezdach

Alisa bolo sedemročné dievčatko s veľkou fantáziou. Bývalo so svojou mamkou Donelou na jednom z útesov severného Škótska. Dom, v ktorom bývali, bol veľký, okná mal drevené a staré. Od dverí domu viedol chodník z veľkých kameňov až na „hlavnú“ cestu do malého mestečka.

Jedného dňa sa Donela rozhodla ísť na nákupy. Alisa išla s ňou. Keď vchádzali do centra, Alisa sa jej pýtala na rôzne veci, a popritom nevynechala otázku, či by jej mama nekúpila nejakú knihu. Donela nebola nadšená, pretože knihy boli drahé. Ale ako ináč by sa jej dievčatko malo učiť bez pomoci učiteľa a školy! Alisa nechodila do školy, pretože bola príliš ďaleko. Konečne došli do obchodu s nápisom „U Roháča“. Predavač im zabalil ich nákup a Alise dal červenú lízanku. „Ďakujem pekne,“ povedala Alisa. Predavač sa na ňu usmial a žmurkol očkom. „Tak teda, dovidenia,“ povedal predavač. No Alisa s mamičkou sa tak ponáhľali, že to už ani nepočuli. Blížila sa silná búrka, a domov mali ešte poriadny kus cesty. Alisa však chcela ísť do knižnice. Vtom začalo husto pršať a hrmieť. Na neďalekom obzore bolo vidno aj blesky. Donela rozmýšľala, čo má urobiť, keď vtom na ňu zakričala z druhej strany ulice žena. Ukazovala im, aby

išli za ňou. Mamka potiahla Alisu so sebou a utekali po daždi za ženou. Žena prišla do veľkého domu a vtiahla ich dnu. V dome bolo príjemne teplo. Vo veľkom kozube horel oheň. Alisa sa posadila k veľkému krbu. Keď videla v obývačke nespočetné množstvo kníh, bola očarená. Ani chvíľočku neváhala, a hneď sa rozbehla k prvej policičke a prstami si pomaly prechádzala knihy, ktoré tam boli. Vtom sa vo dverách objavila žena, ktorú Donela v meste nikdy predtým nevidela. Donela neváhala a spýtala sa: „Ako sa voláte? Ešte nikdy som vás v tomto meste nevidela.“ Žena sa pousmiala, sadla si do sedačky oproti Alisinej mame a povedala: „Som Merida Norminová - žena majiteľa miestnej knižnice. A vy ste?“ „Volám sa Donela Meygridová, a toto je Alisa, radi vás spoznáваме,“ predstavila sa Donela. Alisa si sadla k svojej mame, pritúlila sa k nej a povedala: „Máte tu veľa zaujímavých kníh.“ Merida sa pozrela na veľké skrine s knihami a povedala: „No áno, keď príde manžel z práce, stále nejaké prinesie. Mestečko je malé, ale knižnicu má zato veľmi veľkú. Bola si tam už niekedy?“ spýtala sa Merida. „Áno, raz, ale keďže bývame ďaleko odtiaľto, nechodíme tu často,“ slušne odpovedala Alisa. Vonku stále pršalo, ale hrmenie a blesky pomaly ustupovali. Alisa sa rýchlo vzdialila od dospelých žien k veľkým policiam s knihami. „Donela, povedzte mi, chodí Alisa do školy?“ spýtala sa žena. Donela si zavzdychla a povedala: „Nie, nechodí. Pretože bývame ďaleko, Alisa nemôže navštevovať školu. Ale vie čítať a je šikovná. Naučil ju to otec. Doma má nejaké knihy, ktoré číta.“ „Takže ju bavia knihy?“ opäť sa opýtala Merida. „Vidím, že odkedy prišla, stále pozerá na knihy, ktoré tu máme.“ Donela sa usmiala, pozerala na Alisu a v srdci ju niečo pichlo. Bol to zlý pocit z toho, že také šikovné dievča ako je Alisa, sa nemôže vzdelávať viac ako len čítaním kníh. „Tiež som mala dievčatko,“ povedala smutne Merida, „bolo krásne, zlaté, malo dlhé vlasy a vedelo veľmi pekne spievať. Doteraz si pamätám jej krásny spev, jej žiarivý úsmev a smiech. Raz išli so školou na piknik. Lily som obliekla do krásnych šiat.“ Meride sa začali tlačiť slzy do očí. „Šaty boli hebké, ružové, na konci sukne mali jemnú čipku a mali nazbierané rukávy. Bola taká šťastná. Keď tu bola, v dome bola radosť a smiech. Vlasy som jej zopla do spony. Viete, do tej ostrej spony, ktorá mala na konci krásnu ozdobu. Čo som to za matku, že som jej takúto sponu dala do vlasov.“ V tej chvíli sa Meride zachvel hlas a v jej očiach bolo vidieť slzy, ktoré sa snažila počas rozhovoru potlačiť. „Obula som jej poltopánky, obliekla som jej bundičku a odprevadila som ju pár metrov od nášho domu, kde sa mala stretnúť s ostatnými. Keď sme tam prišli, dala som jej pusku a ona ma na rozlúčku silne objala. To bolo to posledné, čo som ju videla živú.“ Meride vyšla jedna slza,

skotúlala sa jej po líci, a padla jej na čierne zamatové šaty. „Zo slov učiteľky bola Lily na pikniku veľmi šťastná. S kamarátkami si púšťala šarkany. Veľmi sa tešila, no keď šarkana púšťala stále vyššie a vyššie, cúvala a potkla sa o kameň. Spadla na chrbát rovno do piesku. Ešte že do piesku. Pri padaní sa jej spona vo vlasoch uvoľnila, ale stále držala. Na konci hry, keď ich pani učiteľka už viackrát volala najesť sa, jeden chlapec sotil Lily tak nešťastne, že ihlica vo vlasoch sa uvoľnila a zapichla sa do piesku. Lily spadla rovno na tú ihlicu,“ porozprávala Merida. Z očí jej začali tiecť slzy ako jemné kvapky dažďa po búrke, ktorá vonku pomaly ustávala. Dokonca aj Donele sa tlačili slzy do očí pri pomyslení, že niečo podobné by sa mohlo stať jej dieťaťu. Bolo pol siedmej a pomaly sa začalo stmievať. „Je mi to veľmi ľúto, Merida, súcitím s tebou,“ povedala Donela. „Alisa mi ju veľmi pripomína, mohli by ste do nás chodiť častejšie,“ povedala Merida. Donela, pri pomyslení, že Alise by sa to určite páčilo, súhlasila. „Už by sme mali pomaly ísť, stmieva sa a máme pred sebou ešte kus cesty,“ povedala. „Ďakujeme za všetko,“ poďakovala sa. „Nie je za čo, budem veľmi rada, ak opäť prídete,“ usmiala sa Merida. „Alisa, ak chceš, môžeš si zobrať nejakú z knižiek, ktorá sa ti páči,“ povedala Merida. Alisa neváhala a rozbehla sa k polici, kde bola uložená kniha, ktorá sa jej páčila úplne najviac -

Vo hviezdach. Potom sa všetci rozlúčili a Donela s Alisou sa vybrali domov. Kým prišli domov, bola tma. Donela rozbalila závinu, ktoré im pripravila komorná, zohriala ich a zavolala Alisu na večeru. „Mami, ja som taká šťastná za tú novú knihu. Veľmi rada by som pani Norminovú navštívila ešte raz,“ povedala. „Je to možné. Ak budeš chcieť, tak pani Norminovú môžeme navštíviť na budúci týždeň,“ sľúbila mamka. „No a teraz sa najedz.

Nech sa páči, tu máš pohár mlieka, vypi ho, choď sa umyť a spať. Bol to dlhý deň,“ povedala Donela. Alisa dala mame pusu na dobrú noc a išla si ľahnúť. Zababušila sa do veľkej periny, zasvietila si sviečku pri svojej posteli a začala čítať knihu, ktorú si doniesla z návštevy. Ani nevedela ako zaspala. Donela ju prišla skontrolovať, knižku jej odložila na stôl a sviečku sfúkla, a sama si išla ľahnúť. No pocit straty dcéry Donele jej nedal spať. Stále myslela na príbeh, ktorý jej Merida rozprávala. Po únave z celého dňa nakoniec zaspala. Plynuli dni, týždne, mesiace, roky, Alisa rástla a bola stále krajšia a múdrejšia. Meridu navštevovali čoraz častejšie. Zoznámili sa aj s Meridinyim manželom. Kým sa Merida s Donelou rozprávali, čo bolo niekedy aj celé dni, Alisa s pánom

Norminom trávila dni v knižnici. Čítali si spolu knihy a on Alisu učil počítat', a zaučal ju aj do iných vecí. Ona mu pomáhala zorad'ovat' knihy podľa abecedy a podobne. Vždy dostala nejakú novú knihu, ale na knihu „Vo hviezdach“ nikdy nezabudla. Ten večer, keď sa Donela s Alisou vracali domov, Alisa sa chystala knihu dočítať do konca. Vonku bolo príjemne, a tak sa obliekla, vzala si deku a sadla si na kraj útesu. V ten večer bolo vidieť na nebi hviezdy. Alisa verila, že jedna z tých hviezd je Lily, a stále na ňu pozerá. Dočítala poslednú stranu knihy, vstala a začala sa prechádzať na okraji útesu a pozerala sa na nebo: na tie krásne hviezdy. „Alisa, pod večerať!“ zavolala Donela. Vtom sa Alise šmykla noha a padala dole útesom. Donela to všetko videla a rozbehla sa za ňou. Zišla dole na pláž. Chytila Alisinu hlavu a jej slzy stekali na Alisino biele telo, v ktorom už nebol ani kúsok života. Donelin vzlyk a plač sa ozýval a rozplýval v jemnom suchote mora. Donela ihneď bežala do domu Meridy. Všetci traja bežali ku Alise, vyniesli ju hore do domu, ale srdce jej už nebilo. Ešte v ten večer ju pochovali vedľa domu pri útese. „Teraz sú už na nebi obidve. Určite sú spolu. Pozerajú sa na nás a ochraňujú nás,“ povedala Merida.

O niekoľko dní sa Donela presťahovala do domu Norminovcov, kde žila s nimi ešte niekoľko rokov. Každú sobotu, čo bol deň, keď Alisa zomrela, chodili na jej hrob a nosili čerstvé kvety. Donela Meygridová zomrela na silné horúčky vo veku 83 rokov. Merida Norminová a Salan Normin zomreli pri nemeckom bombardovaní vo veku 81 a 86 rokov.

Text a ilustrácia: **Sofia Majerová, VIII.A**

Najlepší kamaráti

Ako sa vraví, pes je najlepší priateľ človeka. Nedokáže rozprávať, ale vždy ťa povzbudí a zlepší ti náladu. Môžeš sa mu zdôveriť s tajomstvom, ktoré on nikomu neprezradí; vždy si vypočuje tvoj názor a vydrží s tebou v dobrých i zlých chvíľach.

Na začiatku som tomu neverila, ale keď som našla svojho najlepšieho kamaráta pochopila som, že aj zviera má pocity, myšlienky a prežíva s tebou každé trápenie či radosť.

Bol taký obyčajný deň, keďže som sa ako vždy vracala s plačom domov. V škole mi opäť tá protivná skupina dievčat na čele s Tamarou, najväčšou bárbinou pod slnkom, rozhádzali všetky veci po triede. Tamara má otca boháča, takže si myslí, že môže všetko; vziať mi veci bez môjho súhlasu a už mi ich nevrátiť; alebo každodenné vysmievanie sa z môjho výzoru. Šla som domov po

tej istej ceste ako vždy, ale dnes to bolo iné ako zvyčajne, keďže celou cestou som mala pocit, že ma niekto sleduje. Obzrela som sa okolo, ale nikoho podozrivého som nevidela. Pokračovala som v ceste, ale ten pocit nezmizol. Otočila som sa a v kríkoch som niečo zazrela. To niečo sa na mňa pozeralo obrovskými guľatými očami. Nabrala som odvalu a odhrnula konáre, ktoré to “niečo“ zakrývali. Zrazu na mňa vykuklo malé šteňa. Malo veľké uši, ktoré ťahali k zemi jeho malé telíčko, oči väčšie než jeho hlávka a malinkatý chvostík. „Kde si sa tu vzal?“ nežným hlasom som sa mu prihovarila. „Nemusíš sa ma báť, ja ti pomôžem,“ upokojovala som ho a snažila sa ho vytiahnuť z kríkov. „Vezmem si ťa zatiaľ domov, kým nenájdem tvojho pána. Mimochodom volám sa Mia,“ vzala som ho na ruky a začala rozmýšľať, ako ho dostanem do svojej izby. Naši sa to nesmeli dozvedieť, lebo by to úbohé šteňa dali do útulku.

Keď sme dorazili pred môj dom, strčila som ho do batoha a prikázala som mu, aby čušalo. Po príchode domov som sa zastavila v kuchyni po nejaké jedlo a rýchlo som utekala do svojej izby. Vybrala som šteňa z batoha a dala som mu žrať. Asi som nikdy nikoho nevidela zjesť tak rýchlo plnú misu jedla. „Ty si teda hladný!“ nemohla som pochopiť, kde sa to do neho vojde. Uvedomila som si, že som mu ešte nedala meno. „Keď si stále hladný, budem ťa volať Hladoško.“ Asi sa mu páčilo, lebo sa ku mne pritúlil a hľadel mi svojimi očami do očí, ako keby mi hovoril, že odteraz sme najlepší kamaráti. Jeho priateľský pohľad ma dojal k slzám, pretože som ešte nikdy nemala ozajstného kamaráta.

Ešte v ten deň, aj keď neprajúc si, som napísala na internet oznam, že sa hľadá Hladoškov majiteľ.

Prešlo zopár dní, ale nikto neodpovedal. Mňa to tešilo čoraz viac, pretože som mala niekoho, kto mi skrášľoval trpké dni, aj keď bolo naozaj náročné skryť tajomstvo pred našimi. Mama už začínalo byť podozrivé, kde mizne všetko jedlo. Po mesiaci som sa rozhodla, že to našim poviem. Samozrejme, mama s otcom chvíľu vystrájali, ale ich rozhodnutie ma prekvapilo. Dovolili mi si Hladoška nechať, kým nenájdeme jeho majiteľa. Vraj, keď som sa oň dokázala starať celý mesiac bez ich pomoci, tak s tým nebudú mať problém.

Prešlo zopár dní a ja som bola práve na prechádzke s Hladoškom, keď som dostala správu. Písala akási stará pani, ktorá svojho psa spoznala a potešilo by ju, keby som jej ho vrátila. Domov som prišla s plačom. Keď som mame vysvetlila, čo sa stalo, nechápala, prečo plačem. Jej asi nedochádzalo, že

Hladoško je môj najlepší kamarát. „Miuška, ale Hladoško nie je tvoj a tej panej chýba. Ty sama vieš, aký je to pocit, keď ti niekto vezme niečo, na čom ti záleží.“ Musela som uznať, že mama mala pravdu. „Veď Hladoškovi bude lepšie doma a to je u tej panej, však?“ Nedalo mi to a znovu som začala revať ako malé decko. Hladoško vycítil, že niečo nie je v poriadku a pritúlil ku mne. Opäť sme celý večer strávili sediac na koberci hľadiac si do očí.

Na ďalší deň sa Hladoško rozlúčil s našimi, svojím pelechom a so slzami v očiach sme pomaly šli k majiteľovi Hladoška. Dorazili sme na adresu napísanú v esemeske. Ja, dúfajúc, že nikto nie je doma, som zaklopala. No v tej chvíli sa otvorili dvere, v ktorých stála nízka stará pani. Videla som, ako sa jej rozjasnila tvár, keď videla Hladoška. „Ďakujem ti, že si mi ho priniesla.“ Znova sa mi tísli do očí slzy. „Teta, môžem sa s ním ešte rozlúčiť?“ Teta prikývla. „Hladoško, hlavne na mňa nikdy nezabudni, lebo ja na teba nie. Budeš vždy môj najlepší kamarát.“ Rozrevala som sa ako malá, vzala si ho na ruky a objala ho. No zrazu začala plakať aj tá pani. „Vieš čo, ak ste taká úžasná dvojica, tak si ho nechaj.“ Ja som tomu nemohla uveriť, konečne budeme s Hladoškom stále spolu a nebude hroziť, že nás niekto rozdelí.

A tak som získala ja svojho najlepšieho kamaráta. Prešli sme si mnohými prekážkami, ale to nás len viac spojilo. Aj keď viem, že je to len zvieratko, nahradí mi všetkých ľudských kamarátov. A najmä jeho oči, vždy, keď do nich hľadím, mám pocit, že mi vraví: „Sme tí najlepší kamaráti.“

Ilustrácia: **Eliška Semanová, IX.A**

Ema Teniková, VIII.A

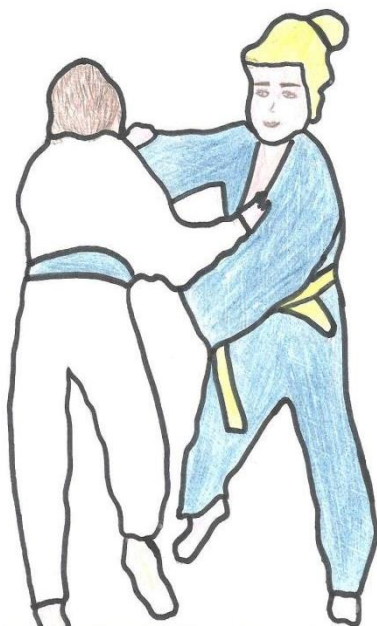
Včielka

Z jari, z okna zavčas rána,
vyletela včielka malá.
Zabzučala veľmi krátko,
započul ju aj náš Stanko.
Stratila sa. Chúd' a malé,
hľadajú ju včielky staré.
Učí sa už zbierať peľ,
no stráca sa každý deň.

Text a ilustrácia: **Petra Fořtová, III.A**

Džudista

Po škole na tréning bežím,
na randori už sa teším.

Džugodi si oblečiem,
žltým obi previažem.

So sensejom rei sa zdravím,
na tatami stojku spravím.

Hažime je povel vážny,
bráň sa uke, tori začni.

Seio nage rýchlo spravím,
súpera na chrbát zvalím.

Je to ippon, jasná vec,
veď som džudo športovec.

Ilustrácia: **Nina Čobejová, VII.B**

Timur Vozarský, II.A

J A R

Jarné kvietičky,
majú zelené lístočky.
Vrabčeky si čvirikajú,
letné dníčky k nám volajú.
Slniečko nás poštekli,
pohladí a opáli.
Vybehneme na lúčku,
zaspievame jari pesničku.
Všetci sa už tešíme,
na príjemné jarné chvíle.

Text a ilustrácia: **Tamara Novotná, III. A**

Spása

Zazvonilo. To znamená, že končí prestávka a začína hodina. Rýchlo utekám do triedy a vyťahujem veci z tašky. Sadnem si, ale o chvíľu sa musím postaviť znova, lebo do triedy vchádza učiteľka. Pomaly zaspávam a učiteľka zahlási, že ide skúšať. Otočím sa a zaspávam znova. Počujem štrngot kľúčov. Áno, je to tak. Učiteľka ide skúšať. A vtom sa z katedry ozve moje meno. Srdce mi búši ako nikdy predtým. Mám úplne spotené dlane a točí sa mi hlava. Snažím sa zdržovať čas. Jedna noha sa pomaly posúva k druhej. Moja rozklepaná ruka podáva učiteľke žiacku knižku. Pred tabuľou stojím už asi päť minút a čumím do blba. V triede je ticho ako v hrobe, len občas zašustí papierik od žuvačky. No ja stále nič. Snažím sa s učiteľkou neudržiavať očný kontakt. Cink! zazvonilo. Spása. Učiteľka ma vyskúša zajtra.

Ninka Sabolová, V.A

Ilustrácia: **Nina Sabolová, V.A a Viktória Foľtová, VIII.C**

Opica a papagáj

V pralese žila opica a papagáj. Papagáj sa vždy chválil, aké má krásne farebné perie. Opicu veľmi hnevalo, že nie je taká pekná ako papagáj. Závidela papagájovi a chcela mu to pekné perie zničiť. vzala smolu a natrela ňou konáre stromov, aby sa papagáj prilepil. Raz prišli do pralesa lovci opíc. Opica pred nimi utekala, skákala zo stromu na strom, no ujsť sa jej nepodarilo. Prilepila sa na konár, natretý smolou a lovci ju chytili.

Opica chcela ublížiť papagájovi, no nakoniec ublížila sama sebe.

Poučenie: Kto druhému jamu kope, sám do nej spadne.

Text a ilustrácia:

Andrea Svobodová, VI.C

MODLITBA K ANJELOVI

Anjel, anjel od Pána,
každý deň mi pomáhaj.
Pomocnú ruku mi podaj,
aby každá chvíľa môjho života
bola naplnená šťastím a vierou v teba.

Ema Tančinová, VIII.C

Ilustrácia: **Simona Velgosová, IX.A**

Dom je miesto pokoja

Teplo domova je tam,
kde rodina v pokoji žije.
Tam, kde nikto nie je sám.
Kde strach sa pominie,
kde láska vzniká,
kde nádej zvíťazí,
kde z lásky vzniká niečo nové,
niečo krásne, naša radosť,
naše srdcia, naše deti.
Kde blahom je rodina,
kde základom života je naša
láska, nádej a rodina.

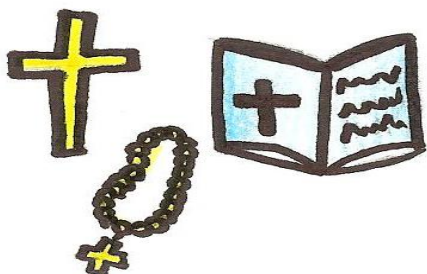

Viliam Vilček, VIII.A

Ilustrácia: **Simona Velgosová, IX.A**

Modlitbička

Pane, ja verím v Teba, v Tvoju moc a viem, že ty cezo mňa uskutočníš svoje úmysly pre lepší život, a že ty skrz mňa dáš tomuto svetu lepšieho človeka. Pane, nežiadam o zázrak, ale veď moje kroky, aby som bola lepšia a užitočnejšia pre mojich blízkych. Pane, daj mi silu, aby som prekonala nástrahy tohto sveta a vytrvala v tvojom učení. Daj, aby som zažila lásku, aspoň zlomok z toho, ako si ty miloval ľudí, pre ktorých si zomrel na kríži, pre ich spásu. Dožič mi, pane, zdravie tela i duše, aby som dokázala hlásať tvoje myšlienky. Pane, otvor mi oči, aby som videla v každom to dobré.

Viktória Oslacká, VIII.C

Ilustrácia: **Emma Bereščáková, VIII.B**

Môj brat

Raz v noci s neveľkým batohom,
bocian pristál tu, za rohom.

Myslela som, že ma vo sne máta,
v zobáku niesol môjho brata.

Keď sa s ním nechcem hrať, no výborne;
ťahá ma za vlasy odporne.

Nemám ho veľmi rada,
iba ako svojho kamaráta.

Laura Surmajová, VIII. A

Môj brat plakal celé dni,
nedal si povedať, nezbedník.

Volala som :„ Ľudia, rata!“
Takého mám teda brata.

Ilustrácia: **Simona Velgosová, IX.A**

ČOKOLÁDA

Čokoláda, čokoláda
ja ťa mám vždy veľmi rada.
Neviem bez teba vôbec žiť,
ty si môjho srdca hit.
Či si čierna, hnedá, biela
hlavne, aby ťa bolo veľa.
Len pár kúskov čokolády
zaženie mi zlé nálady.

Bianka Palšová, V.A

Ilustrácia: **Ema Hajduková, VIII.B**

Raňajky

Len čo oči otvorím,
do kuchyne bežím.
Smäd mám taký veľký,
že už neobležím.

To však brušku nestačí,
hlasno mi to povie.
Chladničku si obzerám,
jogurt, chlebík, kto vie?

Keď to všetko v sebe mám,
deň sa môže začať.
Desiatu si zabalím
a do školy kráčam.

Sárka Germanová, V.A

Mlieko, granko pripravím,
mikrovlnku zapnem.
O chvíľku už z kakaa
veľký dúšok chlipnem.

Asi začnem chlebíkom,
k tomu šunku, maslo,
paradajka, paprika
aj vajce sa našlo.

Ilustrácia: **Ema Hajduková, VIII.B**

Zlomená noha

Zlomil som si nôžku,
druhú iba trošku.

Išiel som ja na ples,
druhá noha – bum, plesk.

Plazím sa len smutne domov,
bez pomoci, bez doktorov.

Doma som si na gauč ľahol
a na jednu ruku spadol.

Ilustrácia: **Emma Semanková, VIII.C**

Martin Katuščák, V.A

Myš a vlk

Usilovnej malej myši
niečo neseď na jej skrýši.

Preľaknutá vojde dnu,
čo sa jej to stalo tu?

Zrazu myška všimne si
poloprázdnej bielej misy.

A pokračuje to takto už celé dni.

Rozhodnutá, plán vymyslí si.

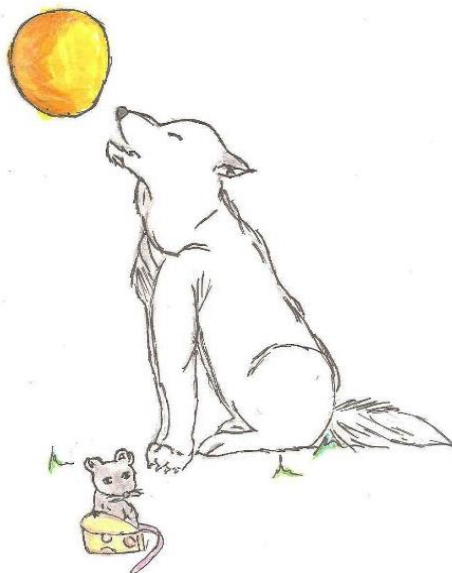
Po zlodejovi pátra, hľadá,
až kým nevyjde na povrch pravda.

Raz zásoby z komory vzala,
aby sa so zlodejom trochu zahrála.

Potom na zlodeja počkala
a pravda sa ukázala.

Za tým stojí hladný vlk,
čo má vždy prázdny krk.

Vĺčok stojí ako obarený,
je on veru zahanbený.

Poučenie: Pravda sa vždy ukáže.

Lea Briškárová, VI.C

Ilustrácia: **Ninka Sabolová, V. A**

JAR

Zima stráca už svoju moc,
jar nám ide na pomoc.
Nedostatok slniečka
chmúrne chmáry na viečkach.
Slnko sem-tam vykukne,
svojím lúčom zem prebodne.
Prvý jarný štebot vtákov
privolá nových divákov.
Zem sa prebúdzá k životu
a nám ukazuje farebnú paletu.
Nový nádych života
prebúdzá k svetu mláďatá.
Kvitnúce háje stromov,
znejú krásnou melódiou.

Vôňa krásnej jarnej rosy
nevedomky láka zvedavé nosy.
Prebúdzá sa lúka jarou
a nás láka do nových krajov.
Prvé lúče lásky zvierat
dávajú nám nádej snívať.
Už niet zimy, už niet smútku,
máme už len nádej, vskutku.
To je niečo, čo nás láka,
vôňa kvetov aj bzukot čmeliaka.
Zobúdzam sa spevom vtákov,
slnko pohládza ma lúčom z oblakov.

Viktória Oslacká, VIII.C Ilustrácia: **Emma Bereščáková, VIII.B**

Mráčik

Bol raz jeden malý žiačik,
nevedel on kresliť mráčik.
Snažil sa on, ale márne,
prosil nech to dobre dopadne.

Jedného dňa stretol dievča,
ktoré kresliť vedelo.
Videl ju raz kresliť mača,
veľmi sa mu páčilo.

Text a ilustrácia: **Ema Tipulová, VIII.A**

Chcel sa to tiež naučiť,
nepomohol mu však nik.
Keď tu zrazu prišlo dievča,
ktoré kresliť vedelo,
zobralo si papier, pero
a mráčik mu nakreslilo.

Žiačik pekne poďakoval
A mráčik tiež namaľoval.

Jar

Vyšlo slnko spoza mrakov,
nebo je zrazu plné vtákov.
Svieti na nás teplými lúčmi
a zima sa s nami lúči.

Vtáky na stromoch nádherne spievajú,
ľudia sa o prírodu starajú.
Les sa opäť celý zelená,
prišlo to obdobie na tri písmená.

Vonku sa veselo hrajú deti
občas aj dážď z neba zletí.
Pomaly sa topí sneh,
voda kvapká z domov striech.

Na lúke už kvitnú kvety,
sedmokrásky, púpavy aj margaréty.
Aj zvierat je vonku pár,
veď je predsa jar!

Text a ilustrácia:

Tereza Fejczová, VIII. A

Prázdniny

Prázdniny sú pred nami,

škola sa už končí.

Bude veľa zábavy,

do snehu hneď skočím.

Prídem domov, tašku hodím,

Do kníh ani nepozriem.

Veď mám ešte celý týždeň,

veď všetkému rozumiem.

Len čo sadnem, zvonček zvoní,

kamaráti volajú.

„Janko, pod' von, rýchlo pod' von,

už ťa všetci čakajú!“

A ja rýchlo skričím hurá,

skoro z kože vyskočím,

veď prázdniny začínajú,

učiť sa už nemusím.

Ilustrácia: **Simona Velgosová, IX.A**

Tobias Čerkala, VIII.A

Jarná báseň

Jar mám veľmi rád,

lebo sa môžem vonku hrať.

Slniečko nám krásne svieti,

ihrisko je plné detí.

Už bicykel vyťahujem,

na ihrisko upaľujem.

Tam už všetko zelená sa,

to je ale veľká krása!

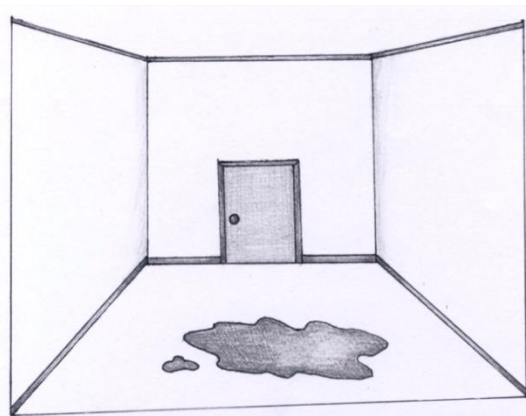
René Majerník, III.A

Vražda v škole

Boli raz dve dievčatá, ktoré chodili do nudnej školy. Volali sa Olívia a Mária. Škola bola malá a nachádzala sa v tom najnezaujímavejšom meste na svete. Jediné miesto na škole, ktoré lákalo aspoň prváčikov, bola pivnica, do ktorej mal prístup iba školník. Druháci a všetci ostatní vedeli, že tam nič nie je. Iba sklad.

V jedno ráno, keď Mária a Olívia išli do školy ako zvyčajne, stalo sa niečo neobvyklé. Dvere do pivnice boli otvorené. Až také zvláštne to nebolo, všetci vedeli, že tam nič nie je, a tak okolo dverí nezaujato pokračovali. Ale Olívia bola dobrodružnejšia povaha, a tak tam chcela len tak nakuknúť. „Oli, nenazeraj tam. Príde školník a zje ťa!“ povedala Mária Olívii so smiechom. „Nikdy ťa netrápilo, čo tam môže byť? Sme deviatačky a možno sme nevideli polovicu školy.“ „Čo ťa prepadol dobrodružný duch? Ako polku školy? Ved' to môže mať meter štvorcový aj tak celý zaprataný metlami a náradím,“ rozosmiala sa Mária. „Ja sa tam idem pozrieť,“ rozhodla sa nekompromisne Olívia. „Oooch... tak fajn, do začiatku hodiny máme ešte desať minút...“ Keď dievčatá vstúpili do tmavej miestnosti s otvorom ako pre trpaslíka a nahmatali vypínač, boli úplne zaskočené. S otvorenými ústami ostali stáť v obrovskej sivej miestnosti v kaluži krvi v pološere pred mŕtvolou školníka.

Teraz vedeli, že už musia len pokračovať ďalej, aj keď pohľad na mŕtvolu v doteraz bezpečnej škole nebol príjemný. Minúty z hodiny ubiehali a dievčatá stratené v tme v nekonečne veľkom priestore začali počuť zvláštne hlasy... Aj keď sa spočiatku obe báli a teraz na to mali ešte väčší dôvod, začínali cítiť zodpovednosť za vyriešenie záhady. Ved' aké len mohli byť slávne, keby vyriešili vraždu? Nakoniec sa dostali k zdroju vychádzajúceho hlasu. Bola to upratovačka priviazaná o stĺp s prelepenými ústami, ktorými sa dievčatám márne snažila niečo naznačiť. Vtedy sa z tmy vynoril riaditeľ. Na druhý deň sa v pivnici našli mŕtve telá všetkých troch.

Anna Gombitová a Jaroslava Kačmárová, IX.B

Ilustrácia: Simona Velgosová, IX.A

Looking for Love

My life is a mess. I used to have a wife, a child and no time for anything but myself.

I fell in love with my wife when we were very young and wild. I used to wait for her every day in front of her school watching her leaving but did not have a courage to ask her out. Until I finally did and that is where a big love began.

We were madly and deeply in love. Her dad did not like her hanging out with me so I had to stand up for her a couple of times but we always figured it out.

One day she found out, she was pregnant. Our life suddenly drastically changed. I had to find a job and worked until I was able to take care of her, of all bills and a little kid. We moved in together, baby was born and we started to fight on a daily basis. I started to drink and I quit my job. We fought even more and then I started seeing other women. I did not want to admit to myself that I was cheating on her but I was. I could not lie to her anymore so I told her the truth.

She broke up with me, gave back all the things that I gave to her and left our house with our baby.

After a while, we made up. She found another better man and we stayed friends.

Now, I am looking after my only child at the weekends and regretting everything I did in the past wondering how happy we would be together...

Alica Štafuriková and Hedviga Zuščinová, IX.A

Ilustrácia: **Alica Štafuriková, IX.A**

Mein Lieblingshobby Môj obl'úbený koníček

Ich gehe gern in die
Disco. Tanzen ist mein
Lieblingshobby.

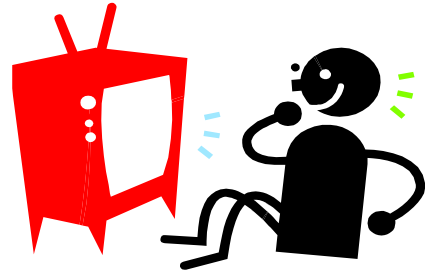
Ich fahre sehr gern Rad.
Radfahren ist mein
Lieblingshobby. Ich habe ein
gutes Fahrrad. Ich fahre sehr
schnell.

Mein Lieblingshobby -Volleyball

- Ich spiele Volleyball schon 4 Jahre.
- Ich trainiere in meiner Schule, zweimal in der Woche.
- Ich spiele mit meinen Freunden und wir sind ein gutes Team.
- Volleyball ist eine tolle Sportart!!!

Siehst du viel fern?

1. Wie oft siehst du fern?

- a) Jeden Tag
- b) Ab und zu
- c) nie

2. Wann siehst du fern?

- d) Tagsüber
- e) Abends
- f) Tagsüber und abends

3. Wie lange siehst du pro Tag an Wochentagen fern?

- g) Eine Stunde
- h) Zwei bis drei Stunden
- i) Mehr als drei Stunden

4. Wie lange siehst du pro Tag am Wochenende fern?

- j) Eine Stunde
- k) Zwei bis drei Stunden
- l) Mehr als drei Stunden

5. Was siehst du im Fernseher?

- m) Alles
- n) Nur Lieblingssendungen
- o) Nicht sehr viel

Lösung:

Punkte:

1.	a=3	b=2	c=1
2.	a=2	b=1	c=3
3.	a=1	b=2	c=3
4.	a=1	b=2	c=3
5.	a=3	b=2	c=1

5 – 8 Punkte:

Du siehst gar nicht viel fern.

9 – 12 Punkte:

Du siehst sehr gern fern.

13 – 15 Punkte:

Mensch! Du bist ein großer Fernsehfan!

Русский язык на каникулы

1. Прочитай рассказ. Выбери правильный вариант:
ДА или НЕТ.

Меня зовут Миша. Мне 8 лет.
Я живу в Италии. Моя бабушка
живёт в России. Её зовут Мария.
Я зову её Маня. Она очень добрая,
весёлая. Она очень хорошо готовит.
Особенно я люблю пельмени и пироги
с капустой. В прошлом году я был
в России. Мне очень понравилось.
Я был на даче у бабушки. Там я
познакомился с одним мальчиком.
Его зовут Коля. Ему уже 11 лет.
Он много знает. Он мне читал
интересные сказки и рассказы.
Мы гуляли, ловили рыбу, катались
на велосипеде. А ещё мы собирали
в лесу грибы. Коля мне очень
нравится, и я хочу с ним дружить.

1. Миша ходит в школу.	да	нет
2. Миша живёт с бабушкой в Италии.	да	нет
3. Бабушкины друзья и родственники могут называть её Маша.	да	нет
4. У Мишиной бабушки хороший характер.	да	нет
5. Особенно Миша любит, как бабушка готовит сладости.	да	нет
6. В прошлом году Миша встретился с бабушкой.	да	нет
7. Миша познакомился с Колей на зимних каникулах.	да	нет
8. Коля старше Миши.	да	нет
9. Миша читал Коле интересные сказки и рассказы.	да	нет
10. Коля и Миша много времени проводили в лесу и на реке.	да	нет

Riešenie – да, нет, нет, да, нет, да, нет, да, да, да.

Počet bodov: 10-9 = 1, 8-7= 2, 6-5=3, 4-3=4, 2-0=5

2.Куда какое слово?

Крокодил, платье, роза, тюльпан, юбка, тигр, майка, кроссовки, подснежник, зебра, бейсболка, жираф, пальто, джинсы, астра, костюм, медведь, фиалка, лисица.

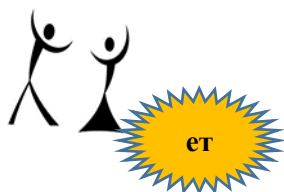
		

2. Окончания глаголов не могут найти свои места.

Помогите им.

Мы танцу ... вместе.

Мария танцу в балете.

Нина как я танц ?

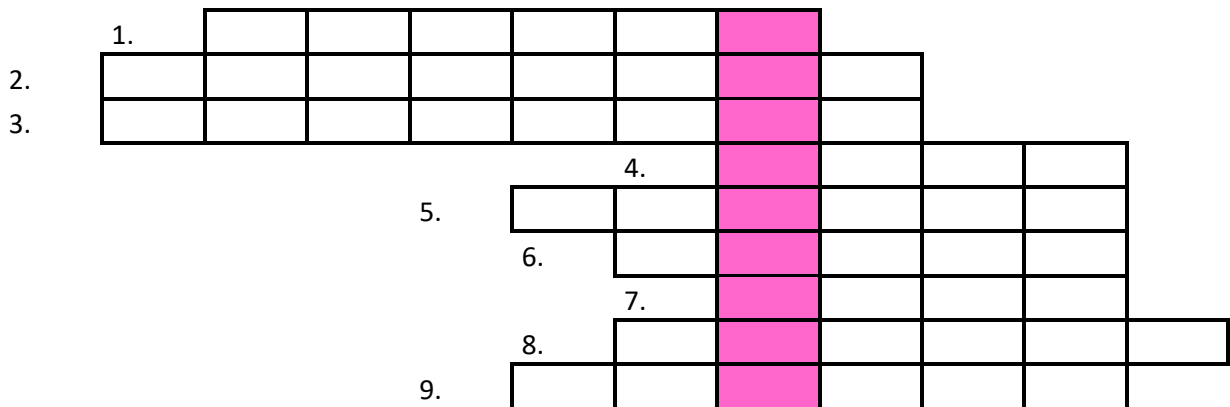
Ты танц ... хорошо.

Ребята танц на площади . Скажите, пожалуйста, вы танц ?

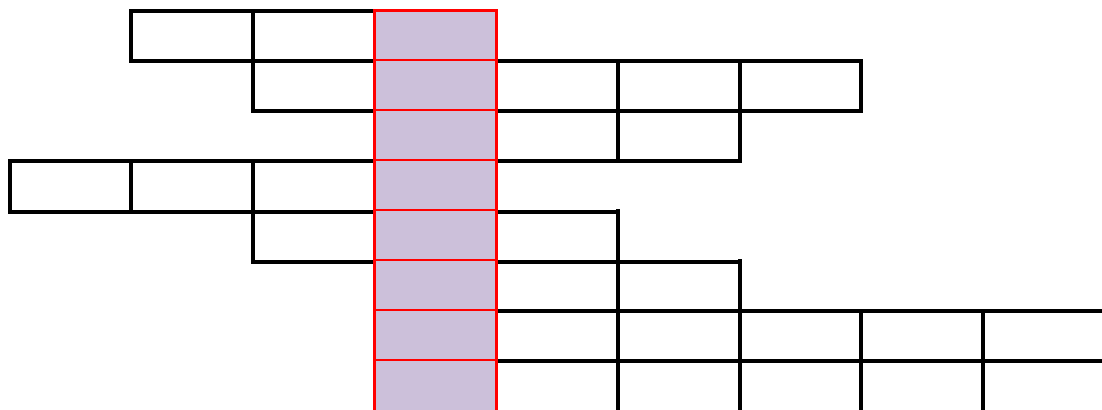

F R U I T

1. Intelligent, smart	
2. How many square kilometres are in 100 000 000 square meters?	
3. It includes all planets and stars.	6. Facial hair
4. Talking with God.	7. Someone who has a lot of money.
5. Underground station, tube	8. Colour or fruit
	9. We need it to breath and we get it from trees.

Eliška Semanová and Alica Štafuriková, IX.A

1. Kráľ zvierat.	5. Piaty mesiac v roku.
2. Narodil sa v Betleheme.	6. Je medzi očami.
3. Stuhnutá voda.	7. Má na sebe vlnu.
4. Jazdí po koľajniciach.	8. V jednom eure ich je 100...

Monika Biathová, VIII.C

Ä	G	S	P	Í	N	F	U	T	B	A	L
M	N	C	L	F	CH	J	C	F	P	I	X
E	F	H	J	N	C	I	X	G	L	H	T
D	Q	L	K	M	K	R	A	Ť	A	S	Y
T	O	T	E	P	L	O	N	G	V	Í	P
U	H	V	N	Ž	C	I	F	M	K	F	R
W	F	X	O	H	A	Č	I	T	Y	C	E
I	Y	C	X	L	G	D	C	M	E	Ň	CH
J	G	T	N	F	E	C	L	V	E	T	Á
M	O	R	E	H	T	N	CH	O	F	Ť	DZ
H	F	J	C	Z	F	Í	K	D	X	H	K
V	Ý	L	E	T	Y	C	I	A	Š	T	Y

FUTBAL, VÝLETY, PRECHÁDZKY, KVET, TEPLA, SLNKO, MORE,
VODA, PLAVKY, KRAŤASY, LEŽADLO, DOVOLENKA

Viktória Fořtová, VIII.C

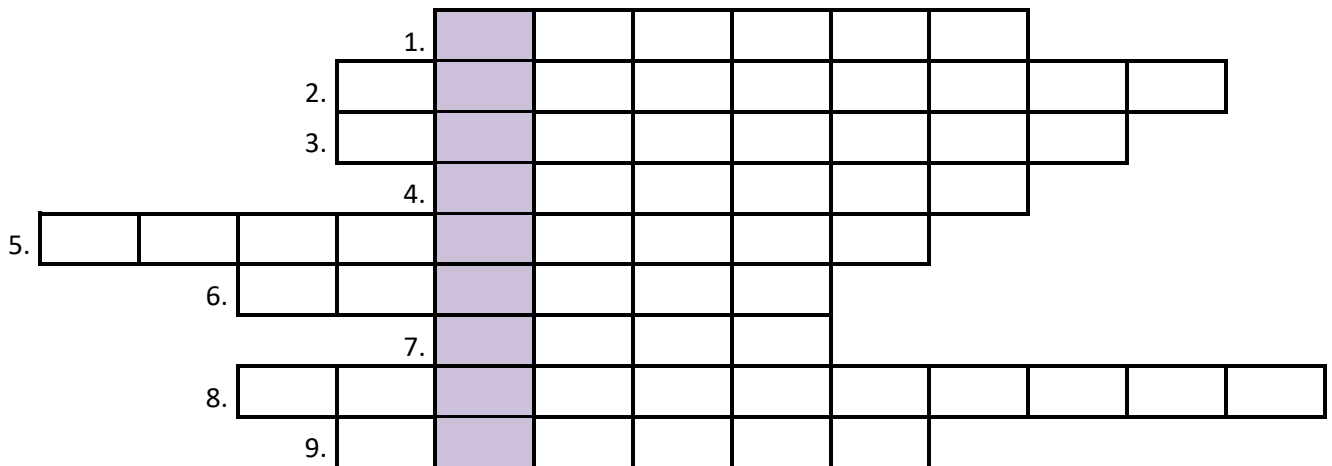
V lese žije mnoho

S	E	L	Í	Š	K	A	Ž	I
V	O	A	O	A	Č	S	Y	R
K	Í	V	D	D	D	Ď	Ň	H
A	S	H	A	O	E	E	E	O
I	T	A	C	V	R	H	M	R
V	R	D	D	L	O	Í	A	Á
I	O	E	A	K	Ú	L	R	R
D	M	V	H	O	R	A	P	P

DIVIAK, HAD, HORA, HORÁR, LES, LÍŠKA, LÚKA, MED, RYS, MEDVEĎ,
VODA, PRAMENŇ, PRÍRODA, SOVA, STROM, VLK

Monika Biathová, VIII.C

KRÍŽOVKA

1. Písaná "viazaná" veršovaná reč.
2. Neohybné neplnovýznamové slovné druhy, vyjadrujú vzťahy medzi slovami, môžu byť prvotné a druhové.
3. Ohybné slovné druhy, pomenúvajú počet a poradie.
4. Skupina veršov usporiadaná do celku.
5. Krátky ľudový výrok, ktorý nás pouča.
6. Neplnovýznamové slovné druhy, spájajú slová a vety.
7. Jeden riadok básne.
8. Keď k predložkám pridáme o alebo u nastáva...
9. Striedanie prízvuchných a neprízvuchných slabík.

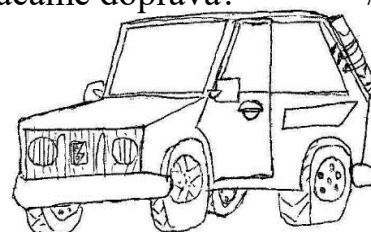
Simona Čižmárová, VIII.C

HÁDANKY

- Čo pridáte do vedra, aby bolo ľahšie? /yreid/
Čo môžete chytiť, ale nedokážete hodiť? / ukpírch/
Čo je čierne, keď to kupujete, červené, keď to používate a šedé, keď to vyhadzujete? / eilhu/
Kupujúci to nepotrebuje a používateľ nevie o tom, že to používa? / uvkar/
Išli traja chlapi do mora, jeden vyšiel a nemal mokré vlasy. Prečo? /ývalholoh lob/
Každú sekundu sa to zväčšuje, ale nikdy sa to nezmenšuje. / kev /
Čo cestuje po celom svete a pritom leží celý čas v rohu? /akmáanz ávotšop/
Ktoré koleso sa netočí, keď pri jazde autom zatáčame doprava? /énvrezer/

Dávid Choma, Richard Holeva, VIII.C

Ilustrácia: Adam Šepitka, IX.A

KRPELČATÁ

ZŠ B.Krpelca

redakčná rada: Natália Kyjovská, IX.A

Viktória Oslacká, VIII.C

Simona Velgosová, IX.A

obálka: Viktória Peržel'ová, IX.D

učitelia:

Mgr. Mária Beňová, PaedDr. Mária Bujňáková, Mgr. Jana Kapsdorferová,
PaedDr. Janette Lišivková, Mgr. Andrea Svobodová, Mgr. Eva Vasilegová,
Mgr. Andrea Vozarská, Mgr. Jarmila Zakopalová

**Ročník VIII.
Číslo 2**

**Školský rok 2017/2018
Cena: 1€**